

Facír

studentský časopis

04

6/2026

Obsah

Úvodní slovo	03
Zprávy ze školy	04
Veteráni na Českých Lesnických Dnech	08
E-odpad	12
Melounová smrt	16
Chladnokrevní koně	19
Zdarma vlakem po Evropě: Discover EU	22
MATURITA FORMALITA	25
Týrání domácích mazlíčků	26
Mluvní cvičení	28
Někdy je změna to nejlepší rozhodnutí	31
Maturita: Byla to nakonec jen „formalita“?	34

Graficky zpracovali Vojtěch Čížek, Tamara Černá, Šturm
Maxmilian a Natálie Bidlová .

Úvodní slovo

Milí spolužáci, učitelé a čtenáři
Facíru,

prázdniny jsou již za dveřmi a my přinášíme další vydání našeho časopisu. Je to poslední vydání tohoto roku a zároveň poslední pod mým vedením. Jakožto letošní maturant a úspěšný absolvent této školy je pro mě červnové vydání i rozloučením s touto školou.

Chtěl bych tady poděkovat všem redaktorům, kteří to se mnou letos táhli. Veliké díky patří bezpochyby i p. Havířovi, který mě do této funkce dostal. Byla to skvělá zkušenost, které si vážím a věřím, že mi dala hodně. Poděkovat musím i Anežce Chaloupkové, která mi pomáhala s grafikou předchozích vydání.

V dalším školním roce se můžete těšit na novou dvojici šéfredactorek, kterým také děkuji, že se chytily tohoto břemene a nebály se této příležitosti ujmout. Přeji jim hodně štěstí a doufám, že Facíra potáhnou dále!

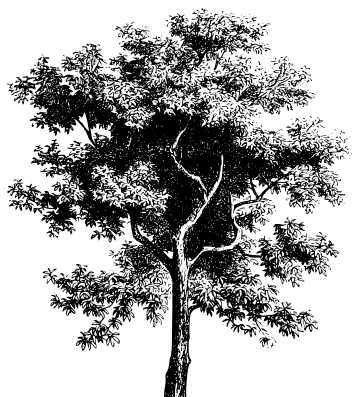

To je za mě vše, přeji všem ať se vám na škole daří a ať si to tu užíváte naplno tak, jako já.

Přeji příjemné čtení, za redakci

Lesu zdar!

Vojtěch Čížek

Zprávy ze školy

Mgr. Veronika Chrobáková
chrobakova@clatrutnov.cz
MBA

Milí čtenáři,

školní rok se pomalu chýlí ke konci, maturity jsou úspěšně za námi a studenti i zaměstnanci se ohlížejí za obdobím plným práce, studijních úspěchů, projektů i společných zážitků. Závěr školního roku je vždy příležitostí zhodnotit, co se podařilo, poděkovat všem, kteří se na chodu školy podíleli, a zároveň se těšit na nové výzvy a příležitosti, které nás čekají v dalším období.

Ohlédnutí za Českými lesnickými dny

Další ročník Českých lesnických dnů je za námi. Během dvou dnů se areál školy proměnil v místo plné lesnické techniky, odborných přednášek, lesní pedagogiky, setkávání i příjemné atmosféry. Akce znovu ukázala, že lesnictví má své pevné místo nejen mezi odborníky, ale také u široké veřejnosti.

Letošní ročník slavnostně zahájil společně s ředitelem školy Ing. Milošem Pochobradským také hejtman Královéhradeckého kraje Petr Koleta. Jeho účasti si velmi vážíme, protože podpora lesnického vzdělávání a celého oboru je pro naši školu důležitým oceněním.

Počasí nám letos připravilo trochu napětí. Zatímco páteční program provázela dešť a organizátoři i vystavovatelé museli řešit nejednu komplikaci, sobota přinesla slunečné počasí a s ním i velké množství návštěvníků. Ti si mohli prohlédnout moderní lesnickou techniku, navštívit odborné přednášky nebo si vyzkoušet aktivity připravené v rámci lesní pedagogiky.

Velké poděkování patří všem partnerům, vystavovatelům, přednášejícím, trubačům, moderátorům, hudebním skupinám, dobrovolníkům, zaměstnancům školy i studentům, kteří se na přípravě a průběhu akce podíleli. Právě díky jejich nasazení a ochotě se podařilo uspořádat jednu z nejvýznamnějších akcí, které škola každoročně pořádá.

Zvláštní poděkování si zaslouží ředitel školy Ing. Miloš Pochobradský a hlavní organizátoři Ing. Mikuláš Říha a Ing. Tomáš Pochobradský, kteří stáli za přípravou a koordinací celé akce a věnovali jí mnoho času, energie a úsilí.

Děkujeme všem, kteří byli součástí letošních Českých lesnických dnů.

Velká pocta pro Českou lesnickou akademii Trutnov!

Máme obrovskou radost z mezinárodního ocenění, kterého se naší škole dostalo od Nadace Einariho Vidgréna ve Finsku.

Na slavnostním předávání cen, které se konalo 2. června v továrně Ponsse ve Vieremä, byla Česká lesnická akademie Trutnov oceněna za svůj přínos k lesnickému vzdělávání, rozvoji odborných dovedností budoucích lesníků a dlouhodobou podporu moderních, ekologických a šetrných technologií v lesním hospodářství.

Ocenění reflektuje také naši spolupráci se společností Ponsse, zapojení studentů do výuky operátorů lesní techniky, podporu rozvoje lesnického školství i spolupráci s vysokými školami v oblasti výzkumu a ochrany přírody.

Zařazení mezi oceněné odborníky, instituce a organizace z celého světa je pro nás velkou ctí a zároveň potvrzením, že práce našich pedagogů, studentů i partnerů má smysl.

Děkujeme všem, kteří se na tomto úspěchu podílejí.

Záchrana srnčat

Děkujeme všem, kteří se podílejí na záchraně srnčat před senosečí. Pomocí dronů s termovizí a práce dobrovolníků se každoročně podaří zachránit mnoho mláďat a přispět tak k ochraně naší přírody. Jsme rádi, že se do této smysluplné aktivity zapojují také studenti naší školy.

Co se událo?

Ředitel České lesnické akademie Trutnov požádal o uvolnění z funkce

Ing. Miloš Pochobradský požádal z osobních důvodů hejtmana Královéhradeckého kraje o uvolnění z funkce ředitele školy.

Ing. Miloš Pochobradský je absolventem naší školy a jejímu vedení se věnoval od roku 2019. Během svého působení se podílel na řadě významných změn a projektů. Za jeho vedení prošla škola rozsáhlou modernizací, vzniklo nové sportovní hřiště, výukové centrum se simulátory lesnické techniky, modernizovaly se odborné učebny, střelnice i další školní zázemí. Rozvíjela se také mezinárodní spolupráce, vyšší odborná škola, vznikl nový obor Přírodovědné lyceum a škola se podílela na vydání několika odborných učebnic.

„Chtěl bych poděkovat všem zaměstnancům, studentům, absolventům, partnerům školy i zřizovateli za spolupráci, podporu a důvěru. Jsem hrdý na to, čeho se nám společně podařilo dosáhnout. Česká lesnická akademie Trutnov bude mít vždy zvláštní místo v mém profesním i osobním životě,“ uvedl ředitel školy.

Aktuální změny mohou u některých studentů i zaměstnanců vyvolávat nejistotu. Není však důvod k obavám. V nejbližší době bude vyhlášeno výběrové řízení a o novém vedení rozhodne odborná komise. Česká lesnická akademie Trutnov bude i nadále pokračovat ve své vzdělávací a odborné činnosti.

Osobní poděkování

Milí čtenáři,

v návaznosti na změny, které školu v poslední době provázejí, bych se s vámi i já ráda touto cestou rozloučila a popřála vám vše dobré. Děkuji všem kolegům, studentům, absolventům, partnerům i přátelům školy za spolupráci. Odnáším si spoustu cenných zkušeností i krásných vzpomínek. Jsem vděčná, že jsem mohla být součástí školy s jedinečnou atmosférou a skvělými lidmi. Speciální poděkování míří do školní kuchyně za všechny dobroty, které mi budou chybět.

Zvláštní poděkování patří řediteli školy Miloši Pochobradskému. Během svého působení dal škole jasný směr a podařilo se mu realizovat řadu změn, které ji posunuly výrazně vpřed. Velmi si vážím příležitosti, kterou mi před lety dal, i důvěry, se kterou jsem mohla realizovat řadu projektů a nápadů. Přeji mu, aby se mu vše, co škole během let věnoval, v dobrém vrátilo.

Každá cesta má svůj začátek i konec. Teď nastal čas vydat se novým směrem. A někdy je právě změna tím správným krokem vpřed.

Milí studenti,

přeji vám především pevné zdraví. Když ho člověk má, může si plnit sny, překonávat překážky a naplno si užívat života. Když chybí, všechno ostatní jde stranou.

Přeji vám odvalu jít vlastní cestou, vytrvalost při překonávání neúspěchů a dostatek rozumu, abyste dokázali rozlišovat mezi fakty a pouhými názory. Přemýšlejte samostatně, ptejte se, ověřujte si informace a vytvářejte si vlastní pohled na svět. Nenechte si namluvit, že něco nedokážete, nebo že vaše cesta není správná jen proto, že je jiná než cesta ostatních. Nebojte se chybovat. Právě chyby, překážky a nezdary bývají často těmi nejlepšími učiteli a mohou vás posunout dál, pokud se z nich dokážete poučit.

Přeji vám, aby se vám na České lesnické akademii dařilo, našli jste zde dobré přátele, získali spoustu zkušeností a aby vám na školní léta zůstaly ty nejkrásnější vzpomínky.

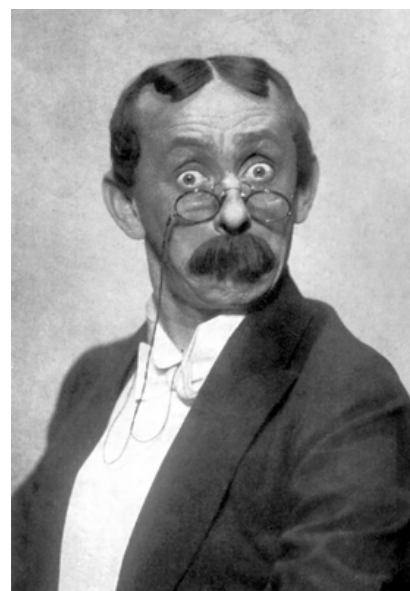

Děkuji všem za spolupráci a
LESU ZDAR!

Veronika Chrobáková

“Ještě se nestalo, aby to nějak nedopadlo.”

Vlasta Burian

Veteráni na Českých Lesnických Dnech

Možná jste si mohli všimnout skupinky historických vozidel vystavených na lesnických dnech, které pořádala naše škola. Zamysleli jste se ale někdy nad tím co obnáší provozovat takového veterána a kolik s tím je starostí?

Vystavené stroje:

Babeta 210

Simpson s51 Enduro

Simpson s 51 Electronic

ČZ 125/473 Sport

ČZ 175/477

ČZ 175/478

Jawa 250/353

Velorex 350

BMW r75

Velorex 350

Babeta 210

Můj vystavený stroj

ČZ 125/473 Sport

Tento motocykl původně navázal výrobu v roce 1962 na již rozpracovaný model ČZ 125/453, který se stal populární, pro jeho obratnost, rychlost a poměrně nízkou spotřebu.

Rozdíl mezi ČZ 125/453 a 125/473 Sport

ČZ 125/453

- 15palcová kola
- max. rychlost - 80km/h
- výkon 6 koní
- jednohá řidítka

ČZ 125/473 Sport

- 19palcová kola
- max. rychlost až 90km/h
- výkon 7 koní
- sportovní řidítka s obroučkou

Renovace a znovu oživení stroje

Čezetu jsem s dědou vytáhl z garáže celou zaprášenou a prakticky v nefunkčním stavu. Na motorce bylo vidět, že se nechala “prostě stát” a nikdo si ji po dobu 50 let nevšímal. Pneumatiky vypadaly k rozpadnutí, od toho, jak byly popraskané. Motor byl zatuhlý a v nádrži místo benzínu s olejem byla rez a voda. Všechny tyto věci se museli postupně povyměňovat nebo opravit, aby se zase probudila jiskra stroje, který více než před půl stoletím brázdil tamní silnice.

Motor

Jelikož se jedná o poměrně vzácný typ motoru, tak sehnat náhradní díly je prakticky nemožné. Jenom samotný motor trval více než rok sestavit do takové míry, aby se dal umístit do rámu.

Rám a plechy

Ke štěstí zachování všech plechů a rámu byla skutečnost, že motorka stála v suché garáži. Všechny plechy se museli přešetřit a zakonzervovat, aby dále nekorodovaly ale po zpětném namontování na jejich původní místo vypadaly jako nové.

Dobíjení

Jedním ze zásadních problémů, se kterým jsem se během renovace setkal, bylo špatné dobíjení motocyklu. Místo původního klasického rotorového zapalování s kladívky jsem přešel na moderní bezkontaktní VAPE.

Provoz veteránu

Ksamostatnému provozu stroje se také váže spousta okolností. Moderní motory jezdí na palivo čistého benzínu, kdežto u ČZ se musí míchat benzín s olejem v poměru 1:30. Brzdy také nestačí moderní době, klasické bubnové brzdy s paknami nahradily kotouče a brzdové destičky, které nabízí lepší brzdový efekt a výrazně se krátí brzdná dráha. V provozu se tedy prakticky musí počítat s tím, že motorka pohotově nebrzdí a musí se nechávat větší rozestup od vozidel před vámi.

Ve zkratce řečeno musíte jezdit, jak je to pohodlné motorce, ne jak je to pohodlné vám.

Na závěr bych rád doporučil všem, kteří přemýšlí nad koupí veteránu, ať do toho určitě jdou i když je to možná bude stát spousta času a nervů. Věřte tomu, že je nezapomenutelným zážitkem slyšet, když se motorka poprvé probudí k životu a vy se na ní můžete poprvé svézt.

Napsal a zpracoval: Ondřej Švajcr 3.A

E - odpad

Tamara Černá
@ .tamaracerna.
2.A, lesnictví - redaktor

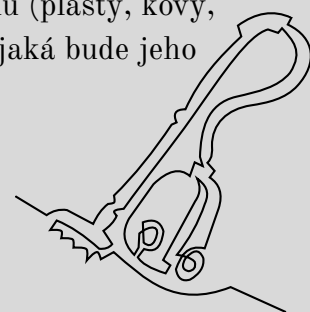
Milí čtenáři,

v předminulém čísle studentského časopisu Facír jsem Vás seznámila s problémy rychlé módy, její výroby a likvidace, nyní bych velmi ráda otevřela téma e-odpadu, recyklace a nakládání se starou elektronikou, která nám již dosloužila.

Kromě výpočetní techniky se v České republice recykluje také bílé zboží či domácí spotřebiče. Na našem území to činí 170 tisíc tun, což je zhruba 16 kg na osobu. Ze světového odpadu to však představuje pouhých 0,3 %. Podle údajů z Global E-waste Monitoru se do roku 2030 odhaduje růst až na 80 milionů tun světové produkce e-odpadu.

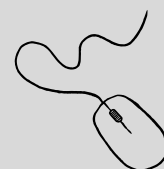
Počátek konce

Výroba elektrospotřebičů je překvapivě komplexní proces, který kombinuje několik vědních oborů. Než vznikne jediný kus, probíhá návrh elektronických obvodů, 3D modelování plastových a kovových částí, testování prototypů či výběr vhodných materiálů (plasty, kovy, čipy, baterie). Zde se výrobce rozhoduje o tom, jak bude výrobek fungovat, jaká bude jeho cena a jak dlouho vydrží.

Následně se výrobní řetězce zaměřují na získávání již zmíněných nerostných a vzácných surovin. Každý elektrospotřebič se skládá z tisíců drobných dílů a součástek. Patří mezi ně například elektronické součástky (rezistory, kondenzátory, tranzistory, mikroprocesory a čipy, LED diody, konektory), lithium-iontové články či mechanické části (plastové kryty a kovové rámy).

Důležitou součástí výroby je také tvorba plošných spojů (PCB). Tento proces zahrnuje nanesení mědi na izolační desku, leptání vodivých cest, vrtání otvorů a nanesení ochranné vrstvy. Osazení elektroniky se dnes starají převážně roboti. Součástky se umisťují na PCB pomocí speciálně vyvinutých robotických zařízení. Deska poté projde pájecí pecí, kde se vše připájí, následně je opticky kontrolována kamerami.

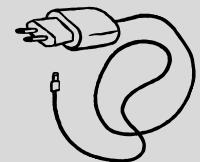
Čím vyhozená elektronika škodí životnímu prostředí?

Vyhozená elektronika, tedy e-odpad, je jedním z nejproblematictějších druhů odpadu na likvidaci. Kromě běžných plastů obsahuje také toxické látky a těžké kovy, které jsou velmi obtížně recyklovatelné a při nesprávné likvidaci výrazně zatěžují životní prostředí.

Elektronická zařízení se při rozkladu často dostávají do vody, půdy i vzduchu. Například kadmium je karcinogenní a proniká do podzemních vod. Olovo poškozuje nervový systém a může kontaminovat vodu. Rtuť je vysoce toxická, a navíc se hromadí v tělech organismů. Do potravního řetězce se dostává zejména po vyhození odpadu na skládku.

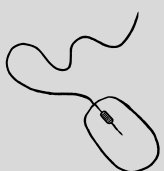
V rozvojových zemích často dochází k nelegálnímu a nebezpečnému spalování, při kterém vznikají dioxiny. S vysloužilým elektroodpadem také odchází velké množství vzácných kovů, jako je stříbro či zlato. Jejich těžba představuje další zátěž pro přírodu – je energeticky i fyzicky náročná.

Růst skládek a vývoz e-odpadu do cizích zemí, kde je ručně rozebírán často bez ochranných prostředků, představuje riziko nejen pro přírodu, ale i pro lidi. Poškození nervového systému, kožní poruchy, narušení tvorby červených krvinek, problémy s růstem, metabolismem a plodností nejsou žádnou výjimkou.

Hlavně, aby se to nerozbilo!

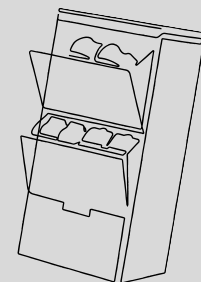
Vyhození spotřebičů můžeme předejít hned několika způsoby. Už při koupi je důležité dbát na parametry produktu, jako je kapacita, typ baterie, výkon, napětí, připojení, napájení a další údaje, které by nám měl prodejce poskytnout. Správný prodejce nic netají, s výběrem pomůže a zodpoví všechny dotazy. Výrobky nevybíráme pouze podle ceny či vzhledu – zaměřujeme se na kvalitu a na to, zda je budeme skutečně využívat. Mnoho prodejců také nabízí možnost zakoupení prodloužené záruky díky, které máme v případě poruchy nárok na servis, opravu či výměnu. Ačkoliv se nákup repasovaných produktů může zdát výhodný a ekologický, ve skutečnosti jde často o velký risk. Ne vždy se na ně vztahuje delší záruka, výměny bývají omezené a opravy mohou být téměř nereálné.

A co teď s tím?

Správná recyklace umožňuje získat zpět kovy, jako je měď, zlato nebo hliník, snižuje množství toxických látek v přírodě a šetří energii i suroviny. Elektronika nepatří do směsného odpadu – vždy je potřeba ji odevzdat na místa k tomu určená. Může to být sběrná nádoba ve veřejných prostorách nebo kontejner, zpravidla červeně označený. Některé spotřebiče lze vrátit i přímo v prodejně. Před likvidací je důležité dodržet bezpečnostní

pravidla: vymazat všechna data po předchozím uživateli, vyjmout baterie a další součásti, pokud nebyly součástí původního balení. Postupným tříděním a separací pracovníci třídících linek získají z přístroje maximum materiálu a těžkých kovů. Ty se pak nemusí znovu těžít mohou být opakovaně využity pro další výrobu.

Elektronika v lese? Bohužel častější než houby po dešti.

Toto je otázka, která napadne většinu studentů lesnictví, ale i dalších oborů na naší škole. Toxické látky z e-odpadu se totiž nedostávají do přírody jen na oficiálních skládkách, ale také z nelegálních hromad odpadu v lesích, které jsou v Česku bohužel častým problémem. Těžké kovy, jako je olovo, kadmium nebo rtuť.

Ovlivňují růst kořenů, klíčivost semen a celkovou vitalitu stromů. Lesní půda je navíc domovem tisíců druhů mikroorganismů, hub a drobných živočichů, kteří zajišťují rozklad organické hmoty. Tyto organismy jsou na toxiny mimořádně citlivé a jejich úhyn může narušit přirozený koloběh živin v lese.

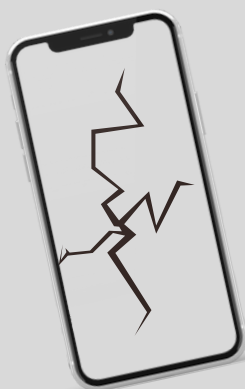
Tyto organismy jsou na toxiny mimořádně citlivé a jejich úhyn může narušit přirozený koloběh živin v lese. Lesníci se často setkávají s vyhozenými televizemi, bateriemi, kabely nebo starými počítači přímo v lese. Takový odpad představuje riziko nejen pro půdu, ale i pro zvěř. Zvířata mohou ostrými částmi odpadu utrpět zranění nebo mohou omylem pozřít plastové či kovové části. Toxické látky se navíc mohou dostat do jejich těl přes vodu nebo potravu. Bioakumulace, tedy hromadění toxinů v organismech, je obzvláště nebezpečná pro predátory, kteří stojí na vrcholu potravního řetězce. Lesníci se často setkávají vyhozenými televizemi, bateriemi, kabely nebo starými počítači přímo v lese.

Zvláštní pozornost si zaslouží baterie, které jsou jednou z nejčastějších složek e-odpadu. Lithium-iontové baterie mohou při poškození začít hořet, nebo dokonce explodovat. V lesním prostředí to představuje reálné riziko vzniku požáru, zejména v suchých obdobích. Při rozkladu baterií se navíc do půdy a vody uvolňují látky jako lithium, kobalt nebo nikl.

Lesy fungují jako přirozené zásobárny vody. Pokud se do půdy dostanou toxické látky z e-odpadu, mohou pronikat do podzemních vod a následně i do potoků a řek. Kadmium a rtuť jsou obzvlášť nebezpečné, protože se v organismech hromadí a mohou poškodit vodní živočichy.

Pro lesníky je kvalita vody zásadní — ovlivňuje nejen ekosystémy, ale i zvěř, která je na vodních zdrojích závislá. Lesníci nejsou jen správci lesa, ale i ochránci krajiny. E-odpad ovlivňuje půdu, vodu, biodiverzitu i bezpečnost v lese. Budoucí lesní hospodáři se budou stále častěji setkávat s dopady lidské činnosti, a proto je důležité rozumět tomu, jak i zdánlivě „městský“ problém, jako je elektronický odpad, zasahuje do fungování přírodních ekosystémů. Znalost těchto souvislostí jim umožní lépe chránit lesy a reagovat na problémy, které se v krajině objevují stále častěji.

MELOUNOVÁ SMRT

Gabriela Erbenová
@erbenovag
1.L, Lyceum - redaktor

V malé terapeutické místnosti bylo dusno. Venku narážel déšť do oken a světlo pokoje vrhalo po stěnách dlouhé stíny. Kruh žen seděl mlčky na židlích, některé nervózně mačkaly kapesníky, jiné jen zíraly do země či si něco mrmlaly. Terapeutka Maierová, vysoká žena s klidným hlasem, si sundala brýle a podívala se naposlední židli vpravo.

„Paní Edwardsová... dnes jste ještě nemluvila. Chcete se podělit o své problémy?“

Žena sebou trhla. Měla bledě šedý obličej, oči měla zarudlé a pod nimi výrazné černé kruhy, jako by týdny nespala. Pomalu zvedla hlavu.

„Můj problém?... Moje dcera.“

Terapeutka jemně přikývla.

„Neposlouchá vás? Nebo má potíže s drogami?“

V místnosti se ozvalo tiché zakašlání. Žena se ale pousmála.

„Ne!“ zašeptala. „Ona umřela.“

Místnost ztichla. Byl slyšet jen déšť a každý slyšel bušit své srdce.

„Chci vám říct její příběh.“

Ženy se narovnaly na židlích a podívaly se zmateně po ostatních.

„Moje Klea začala s baletem hned, když si poprvé stoupla. Byla jak labuť. Tak ladná... jako by lítala. Balet milovala víc než cokoli jiného.“

Matčin se zhluboka nadechla.

„Když jí bylo sedmnáct, blížilo se mistrovství republiky. Tvrdila, že to bude její životní příležitost. Baletila každý den. Hodiny a hodiny. Ráno běhala, odpoledne tančila, večer cvičila doma.“

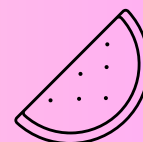
Matka sevřela ruce.

„Pak začala řešit váhu.“

Terapeutka pomalu přikývla.

„Chtěla být hubenější?“

„Ano. Pořád říkala, že je tlustá. I si ošklivě nadávala. Prý ostatní baletky mají tenčí nohy. Přestala jíst sladké... pak pečivo... pak skoro všechno.“

V místnosti bylo cítit napětí a dusno.

„Místo jídla začala žvýkat žvýkačky. Pořád. Tvrдила, že když žvýká, nemá hlad.“
Matka se odmlčela a její oči zůstaly prázdně zírat doprostřed kruhu sedících žen.

„Našla jsem pod postelí stovky obalů. Hlavně melounové, ale i jablkové a mátové. Úplně všude.“
Jedna z žen si nervózně olízla pot nad rty.

„Přestala chodit ven. Kamarádky jí psaly, ale ona jen cvičila před zrcadlem. Pořád dokola. Pořád.“
Matka začala těžce dýchat a červenat začínajícím pláčem.

„Pak přišly problémy.“

Terapeutka zašeptala: „Jaké?“

„Zvracela. V noci jsem slyšela, jak dusivě kašle v koupelně. Tvrдила, že je to stresem. Ale jednoho dne omdlela při tréninku.“

Ženy v kruhu už sebou napětím škubly.

„Doktor říkal, že její tělo kolabuje. Že má podvýživu. Ale nikdo nic netušil. Nikdo nevěděl o těch žvejkačkách.“

Matka se vyčítavě narovнала na židli.

„Ona je polykala.“

V místnosti bylo cítit jako kdyby prázdno.

„Desítky denně.“

Děšť venku zesiloval.

„Jednou v noci mne probudil strašný zvuk.“

Její hlas se změnil v chrapot.

„Takové... chrčení.“

Terapeutka na matku nechápavě přimhouřila oči.

„Běžela jsem do jejího pokoje.“

Matka se začala lehce škubat.

„Ležela na zemi. Drápala se po krku. Oči měla rudé a vykulené.“

Matka si sevřela vlastní hrdlo.

„Nemohla dýchat.“

Jedna z žen si zakryla ústa.

Matka se hekticky rozbřečela.

„Ty žvýkačky... lepily se jí uvnitř těla. Doktorů později říkali, že měla žaludek skoro ucpaný. A ten večer...“

Zlomově uklidnila svůj hlas.

„Ta hmota jí vyjela zpátky do krku.“

Ticho.

„Udusila se přede mnou.“

V místnosti se odněkud zazněl tichý pláč.

Matka náhle ztuhla.

Její panenky se rozšířily hrůzou.

„Ale ona není pryč,“ zašeptala.

Terapeutka zbledla.

„Co tím máte na mysli?“

Žena se začala třást stále víc.

„Každou noc ji slyším žvýkat.“

Jedna z lamp zablikala.

„V koupelně. Ve stěnách. Pod postelí.“

Z koutku úst jí stekla tenký čůrek krve.

Najednou matka prudce zakašlala.

Terapeutka vyskočila.

„Paní Edwardsová?!“

Žena se chytila za hrdlo pevněji.

Ozvalo se mokré rdoušení .

Krev jí začala vytékat z úst spolu s bílou pěnou.

Ženy začaly nechápavě křičet.

Matka sebou trhala na židli.

A pak se ozval zvláštní mokrý zvuk.

Jako když někdo pomalu žvýká.

Terapeutka ustoupila.

Matka otevřela ústa dokořán — a mezi krvavou pěnou se cosi lesklo.

Růžová melounová hmota.

Desítky slepených žvýkaček se jí začaly tlačit z krku ven.

Žena sebou naposledy trhla.

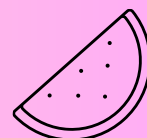
Pak zůstala nehybně sedět.

Mrtvá.

V místnosti bylo hrobové ticho.

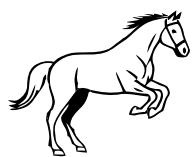
A v tom tichu se ozvalo další pomalé žvýkání.

Tentokrát už nešlo poznat, odkud přichází.

Napsala Gabriela Erbenová,

CHLADNOKREVNÍ KONĚ

Skalická Viktorie
@viki_skalicka_a_
1.B, Lesnictví - redaktor

Víte k čemu se v lesnictví používají chladnokrevní koně? A jestli ne, tak já se vám to pokusím přiblížit.

Proč se nepoužívají v lesnictví sportovní koně? Protože nemají, tak klidnou povahu jako chladnokrevní koně. Také nemají přizpůsobenou stavbu těla na tahání klád v lese. Ale i chladnokrevný kůň může také jezdit i závodně například dělají drezuru i jinou jezdeckou disciplínu a nemusí jenom chodit a makat v lese. I když jsou vyšlechtění přímo jenom pro práci v lese. Ale i v tahání klád nebo se to ještě někde nazývá lesní všestrannost je i jedna z disciplín pro koně. Ptáte se jak tato disciplína probíhá? Tak si to pojďme malinko vysvětlit. Kůň musí na tažném postroji utáhnout těžký kmen stromu neboli kládu předem určenou trasou, často s překážkami a většinou se to jde na čas. Cílem této disciplíny je ukázat, že kůň je klidný, silný, spolupracuje s kočím a zvládne manipulaci s břemenem bez panikaření. to bylo něco málo k představení chladnokrevných koní a k čemu se využívají nebo můžou využívat.

V Česku jsou tato tři plemena koní nejznámější pro tahání klád v lese temi plemeni jsou Českomoravský belgik (ČMB), Norický kůň (Norik), Slezský norik.

Teďka si tato tři plemena pojďme představit. Jako první si představíme Českomoravského belgika.

Českomoravský belgik (Českomoravský belgický kůň)

Pojďme si něco říct k tomuto plemenu

Historie

Chov českého chladnokrevníka začal na Moravě v roce 1879 a v Čechách v roce 1882, přičemž původně existovala dvě podobná, ale samostatná plemena. Po

druhé světové válce se kvůli nedostatku koní oba chovy spojili a po roce 1989 vzniklo jedno

plemeno-český chladnokrevník

Stavba těla

Českomoravský belgik je silný chladnokrevný kůň vysoký 155–165 cm s mohutnou a

svalnatou stavbou těla. Nejčastěji má ryzou barvu a využívá se hlavně jako tažný

kůň, protože jeho pohyb není příliš vhodný pro rekreační ježdění.

Charakter

Českomoravský belgik je pracovitý, ochotný, klidný a dobře ovladatelný. Jeho dobrá

ovladatelnost a tažná síla se dnes využívá pro práci v lese. V historii se používal také

v zemědělství. Využívá se také na hiporehabilitace, díky své klidné povaze.

Norický kůň

Je to chladnokrevné plemeno, které je přizpůsobeno na tahání klád v lese a v tahání ve voze to same je

i přizpůsobena plemena jako ČMB a Slezský norik, pojd' si říct něco k historii tohoto plemene.

Historie

Je pojmenován podle historického státu Noricum. Od 16. století byl zušlechťován hřebci z Španělska,

Belgie a Neapole. V roce 1884 bylo toto plemeno poprvé definováno v Rakousku. Koně tohoto plemene

byli využívány i ve válce toto plemeno. to by bylo asi tak vše k jeho historii.

Stavba těla a zbarvení koně

Má hlavu s klabonosem, silný krk. Běžná výška v kohoutku tohoto plemene je tak asi 163 cm. nejčastější

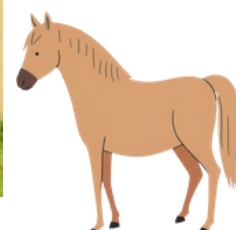
zbarvení tohoto koně jsou tmavý hnědáci, ryzáci, vraníci, bělouši a tygři. Bílé znaky na těle jsou nepřípustné.

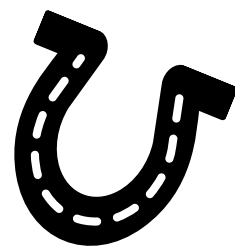
Nové vyšlechtěné typy jsou hnědáci či ryzáci s bohatou hřívou a kvalitním ocasem.

Charakter

Toto plemeno je velice pracovitý, dobře ovladatelný, přiměřeného temperamentu, ochotný, velmi klidný, vytrvalý,

dobromyslný, dobře se učí se novým věcem.

Slezský norik

Teďka si k tomuto plemenu něco málo řekneme.

Popis plemene

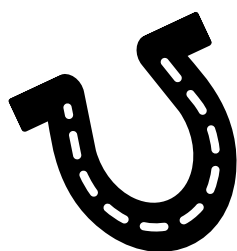
u hřebců je cca 166-170 cm vysoký a u klisen to je tak 165-168.
minimální obvod hrudníku je 192 cm u hřebců a u klisen tak 187 cm .
Standardní obvod holeně u hřebců je 23 cm a u klisen to je tak 22cm.
Nejčastější zbarvení tohoto plemene je ryzák, hnědák, ojedinele pak
bělouši, tygři a vraníci

Historie

Slezský norik vznikl z plemene norik, které bylo dovezeno do Slezska a
na severní Moravu. Křížením a šlechtěním zde vznikl silný
chladnokrevný kůň přizpůsobený místním podmínkám. Samostatným
plemenem se stal v roce 1907. Od roku 1990 je opět uznáván jako
samostatné plemeno vedle Norik a Českomoravský belgický kůň.

Využití

Slezský norik se dnes používá hlavně při práci v lese a k tahání těžkých
nákladů. Je silný, vytrvalý a zvládne celodenní práci. Díky klidné
povaze a pohodlnému pohybu se využívá také k ježdění a hipoterapii.

Zdarma vlakem po Evropě: Discover EU

Martin Klůc

@martin_kluc

3.A, lesnictví - redaktor

Tento program, který spadá pod Evropskou unii v rámci projektu Erasmus+, se stal trendem mezi mladými lidmi po celé Evropě. Jeho hlavním cílem je umožnit osmnáctiletým občanům objevovat všechny části kontinentu, podpořit jejich samostatnost a posílit pocit evropské sounáležitosti.

Hlavním lákadlem projektu je možnost získat časovou jízdenku (travel pass) zcela zdarma. S ní pak úspěšní žadatelé mohou cestovat převážně po železničních trasách, což z DiscoverEU dělá také udržitelný a ekologický způsob objevování světa.

Podmínky pro přihlášení

Projekt je určen pro specifickou věkovou skupinu a registrace má jasná pravidla. Aby se zájemci mohli do výběrového řízení zapojit, musí splňovat následující kritéria:

Věk

18+

Tento program je určen pouze pro občany, kterým je v době podání přihlášky nebo v určeném období 18 let. Do daného kola se tedy mohou přihlásit výhradně lidé narození v přesně vymezeném ročním rozmezí.

Vzhledem k tomu, že je věková hranice striktně omezena na jeden konkrétní rok života, zužuje se skupina lidí, kteří se o program mohou zajímat, což pro žadatele znamená nižší konkurenci.

Občanství nebo pobyt

Žadatel musí mít státní občanství nebo legální trvalý pobyt v jednom z členských států Evropské unie, případně v jedné ze třetích zemí přidružených k programu Erasmus+.

Kvíz a tipovací otázka:

Součástí online registrace na Evropském portálu pro mládež je krátký vědomostní kvíz o Evropské unii a jedna doplňující tipovací otázka, která v případě shody bodů rozhoduje o úspěchu.

Zájemci se mohou hlásit buď jako jednotlivci, nebo mohou vytvořit skupinu až čtyř spolucestujících (kteří musí všichni splňovat stanovené podmínky). Pokud je skupina úspěšná, získávají jízdenku všichni její členové.

Pravidla cesty a další výhody

Úspěšní žadatelé získají flexibilní nebo fixní jízdenku, kterou mohou využít v průběhu určeného období (zpravidla jednoho roku). Samotná cesta pak může trvat od 1 do 30 dnů. Vzhledem k tomu, že cílem projektu je podpora udržitelné dopravy, využívají se primárně vlaky. Pouze v odůvodněných případech (např. pro obyvatele ostrovů nebo odlehlých oblastí) je povoleno využít trajekty, autobusy či leteckou dopravu.

Slevová karta jako bonus:

Všichni účastníci obdrží také evropskou kartu mládeže EYCA. Ta jim po celé Evropě zajišťuje výrazné slevy na ubytování, stravování, veřejnou dopravu, vstupy do muzeí, kulturních památek i na sportovní aktivity.

Kdy a kde podávat přihlášky?

Výběrová kola se konají pravidelně dvakrát ročně, obvykle na jaře a na podzim. Podrobné informace o termínech, detailní podmínky a samotný registrační formulář jsou dostupné na oficiálním Evropském portálu pro mládež (youth.europa.eu).

MATURITA FORMALITA

Stanislav Matouš
4.B, lesnictví

Úpa šplouchá u Trutnova
snad tu nejsem za rok znova.
Cesta dlouhá 4 roky,
k maturitě vedly naše kroky.

Prvák plný zábavy
včetně dobré nálady.
Druhák začal býti těžší,
každý se na volno těší.

Nastal třeták - dřeva, škůdci, pila,
právě s pilou práce mě bavila.
Ke konci roku začalo být ouzko,
tak jsme s panem Drobným navštívili
Norsko.

Došli jsme až k maturitě
pomalu se všichni loučí,
chceme úspěch, skončit hbitě
ale smutní jsme když to vše končí.

Týrání domácích mazlíčků

Denisa Horká

@_denulilinka_

3.A, Lesnictví - redaktorka

Týrání domácích mazlíčků je snad nejrozšířenější pojem mezi lidmi.

Často se na sociálních sítích a internetu potýkáme s nemilými videi a obrázky umučených psů, koček a dalších nám známých zvířátek.

Lidé ne vždy musí zvířátkům záměrně ubližovat, proto je dobré si zjistit o vašem mazlíčkovi, co nejvíce informací.

To znamená kolikrát denně poskytovat výživnou stravu, jak s daným zvířátkem zacházet a určitě se vyhnout fyzickým trestům, uvědomte si, že je to zvíře a nemůže vždy pochopit, co po něm požadujete.

Nejdůležitější je před pořízením vysněného mazlíčka zvážit, jestli jste schopni se o něj ve všech případech postarat, aby to nemuselo končit například útulkem, i když je to ta jedna z lepších možností.

Jakékoliv závažnější porušení jeho fyzických a biologických potřeb je už považováno za týrání. Poté vám může být uložena pokuta až do výše 50 000 Kč, tedy v případech, kdy nebude zvíře zraněno. V případě týrání zvířete s následky na jeho zdraví vám hrozí pokuta až do výše 500 000 Kč. Určitě je také dobré dávat si pozor na horké letní dny a na zvířata v autech. Celkově není dobré, když na vás zrovna zde musí čekat.

Jsou tu ale i lidé, kteří takovým zvířátkům ubližují záměrně. Někteří lidé jsou schopni si svého mazlíčka nechat přebarvit necertifikovanými barvami, protože jim přijde moc nudný. Jiní zase drží mazlíky a zejména psy zavřené v klecích a o hladu. Další je krutě bijí, hází po nich předměty a způsobují jim vážné úrazy, které vedou často až k smrti. Bohužel takových věcí se dopouštějí už i děti. Celkem známým případem se stal pejsek Pascal, kterého děti polily lepidlem, vyválely ho v bahně a pohodili na ulici do krabice. A tím se dostáváme k další věci a to vyhazování mláďat do kontejnerů a popelnic. Častý způsob, který lidé využívají pro zbavení se kořat a štěňat, které si nepřejí.

Lidé jsou ale schopni odhodit i dospělého psa, samozřejmě svázaného dráty nebo provazem, a když ne svázaného, tak uvázaného, takový lidé preferují lesy a celkově těžko dohledatelná místa, aby měl pejsek větší šanci na smrt.

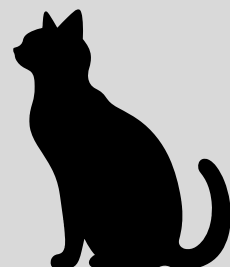
Mohla bych tu o podobných případech mluvit donekonečna, protože je jich nespočet a nespočet jich ještě určitě bude. Jestli je někdo schopný střílet své zvíře šípem z kuše do hlavy, jen protože vykonal potřebu doma, je k neuvěření.

Mohla bych tu o podobných případech mluvit donekonečna, protože je jich nespočet a nespočet jich ještě určitě bude. Jestli je někdo schopný střílet své zvíře šípem z kuše do hlavy, jen protože vykonal potřebu doma, je k neuvěření.

Nebo si představte, že jste přišli do nové rodiny a čekáte lásku a něhu a jediné, co dostanete je krátký provaz uvázaný u stromu a drát na krk, který se vám zarůstá do masa, kvůli vašemu růstu. Ano... takových případů je více a více a i tak lidé pořád řeší, jaké šaty si mají vzít na svatbu svého bratra, který ještě ani nemá přítelkyni. Tím chci říct, že lidé řeší zbytečnosti a důležité věci se za ně snaží skrývat.

Je zajímavé, jak se lidé dokáží chovat, ke zvířatům a zvířata jim i nadále věří. Někteří jsou ovšem schopni zajít ale až moc daleko a když ztratíte důvěru u zvířete, tak jí už nikdy nezískáte zpět a věřte, že lidská důvěra není ani z půli taková, jako právě důvěra zvířete. Jestli někdo dokáže žít s tím, že záměrně ublížil té nejčistší duši, která patřila nevinnému zvířeti, tak ho tak žít nechme, každého jednou doběhne to, jak ve svém životě konal.

Pokud by někdo měl podezření na týraného mazlíčka, informujte obecní úřad nebo krajskou veterinární správu, ta má povinnost případ prošetřit a zkontrolovat, v jakých podmínkách dané zvíře žije. Sami pracovníci veterinární správy bohužel nijak aktivněji do situace zasáhnout nemohou. Chovateli mohou dát jen závazná doporučení k odstranění případných zjištěných nedostatků, i přesto ji ale nevynechávejte.

Mluvní cvičení

Dvořáková Alena
1.L, Lyceum

redaktor: Dobrý den, vážení posluchači.
Vítejte u podcastu „Slavní autoři“.

Pro tuto epizodu jsme si do studia pozvali pana Villona, autora knih jako Velký Testament a Malá Závěť. Pokud náš podcast už znáte, tak víte, že se nebudeme bavit o jeho dílech, ale o jeho životě.

Villon: Dobrý den, děkuji za pozvání do studia a doufám, že se divákům bude dnešní epizoda líbit.

redaktor: Tak začneme, první otázka pro toto sezení je:

„Jaký byl váš raný život?“

Villon: „Přiznám se, že o tom nerad mluvím... ale když jsem byl malý, zemřel mi otec. Bylo mi zhruba pět let. Má matka se o mě nezvládla starat, jelikož jsme byli chudí, nikdy nebylo jisté, jestli v ten den budeme vůbec jíst. K mému štěstí se mě ujal kněz Guillaume de Villon. S ním jsem žil v klášteře Saint-Benoit-le-Bétourné, s knězem jsem měl dobrý vztah. Vždy jsem byl podporován a milován a také mi poskytl vzdělání na pařížské Sorbonně. Díky tomuto zázemí jsem si ponechal jeho příjmení jako pseudonym.“

redaktor: „Mohla bych se zeptat, jak vás vnímalo vaše okolí během let studií?“

Villon: „Inu, dost jsem se rval a často se opíjel, ale nechovají se tak všichni studenti? Vím, že kantorů si často stěžovali, že jsem velice výbušný a temperamentní. Pamatuji si, jak mi profesor umění řekl, že jsem přímý bohém. Nedokážu si představit, jak se musel cítit, když se dozvěděl o mém získání titulu magistra svobodných umění.“

redaktor: „Vysvětlil byste našim posluchačům, co je to svobodné umění?“

Villon: „Je to vlastně soubor znalostí, které by měl znát vzdělaný člověk. Zahrnuje to jazyk a myšlení, takže si představte gramatiku, dialekt, rétoriku, logiku...takové ty věci, co se hodí. Poté čísla a přírodní vědy, jako: astronomie, hudba a geometrie. Nic moc těžkého, ale v této době je každá vzdělaná duše dobrá.“

redaktor: „Moc děkuji, mám další otázku... dají se o Vás najít informace, že jste se pohyboval v...no, jak to říct...pařížském podsvětím? Je to pravda? Má to souvislost s vaším vyhoštěním z Paříže?“

Villon: „Ach ano, ano. Míval jsem přátele dobrodruhy, často jsme spolu kradli. O tom jste možná četla, loupež na College de Navarre. Odcizili jsme cokoliv, co mělo nějakou cenu. Bohužel moji komplici přiznali moji přítomnost při činu, zrádci. Samozřejmě mám na rejstříku rvačky, jiné krádeže, tuláctví...cokoliv, co si pomyslíte, to jsem pravděpodobně udělal. Tyhle věci jsou takové...maličkosti. No to vše, jednoho večera jsem se opil, bylo to někdy v červnu, šel jsem za svým mentorem, když v tom na mě vyběhl kněz Phillipe Sermoise, měl nůž. Strašně jsem se ho lekl! V sebeobraně jsem mu vzal ten nůž a bodl ho do třísla, ale tohle si zkuste vysvětlit policii. Utekl jsem z Paříže, hrozilo mi přeci jenom oběšení, ale nakonec mi byla udělena milost. Jsem si celkem jist, že v mé milosti má prsty kněz Villon. Po jedné krádeži mě znovu chytli a tentokrát jsem byl na deset let vyhoštěn z Paříže. Dost čtenářů mi říká, že tuto etapu života vidí v mých knihách. Prý jsou ironické, hořké a obsahují až moc černého humoru. Někdy i fascinace se smrtí...“

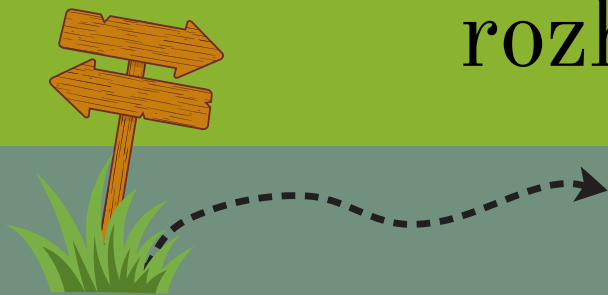

redaktor: „To je mi líto, muselo to být těžké období pro Vás a pro pana kněze...mohu se zeptat? Kdybyste dostal šanci žít život od začátku, možnost žít po druhé. Využil byste toho?“

Villon: „Bůh mi dal jenom jeden život a je to zcela na mě, jak s touto možností naložím. Kdybych mluvil podle mého vychování, tak bych zamítl a řekl, že je to rouhání, ba naopak podle sebe bych tuto šanci využil. Možná i zneužil. Jsem jenom člověk, mám nárok na to být sobecký. A sobeckost je chtít další možnost v životě. Protože jsem jenom člověk, tak bych svůj život žil podobně jako tento, alkohol, rvačky, ženy a modlitby mne hold baví. Ať už je to opak, nebo ne, jsem muž vytvořen Bohem, který žije k obrazu svému.“

Někdy je změna to nejlepší rozhodnutí

Natálie Bidlová
@natkabidlova
1.L, Lyceum - redaktor

Když jsem si před rokem podávala přihlášky na střední školu, měla jsem na druhém místě přírodovědné lyceum na lesárně v Trutnově. Jako první volbu jsem zvolila obchodní akademii v Trutnově. Nelákala mě ani moc ekonomika, ale spíš cestovní ruch a zeměpis. Navíc tam šla jedna moje kamarádka. Říkala jsem si, že to bude dobrá volba a že znalosti z ekonomiky se mi budou hodit vždycky. Jenže někdy člověk zjistí až časem, že volba, kterou udělal, byla možná unáhlená a možná také špatná.

Tímto nechci říkat nic špatného o obchodní akademii. Každému vyhovuje něco jiného. Mně ale ta škola jednoduše nesedla. Už od začátku mě výuka příliš nebavila, chybělo mi větší vyžití a často jsem měla pocit, že nejsem na správném místě. Nejvíc jsem si ale uvědomovala jednu věc – že jsem při výběru školy upozadila něco, co je pro mě důležité. Přírodu. Zvířata, les, práce venku a všechno kolem přírody mě bavilo odmalička. Přesto jsem dala přednost domnění, že znalosti z obchodní akademie v životě využiji více.

Po několika měsících jsem si musela přiznat, že to prostě není ono. Úplnou náhodou jsem pak narazila na den otevřených dveří na lesárně. Přemluvila jsem tatku a vyrazili jsme se podívat. Říkala jsem si, že se maximálně zeptáme na možnost přestupu, i když jsem tomu sama moc nevěřila. Jenže hned po vstupu do školy se ve mně probudily stejné pocity jako rok předtím při přijímačkách. Najednou jsem si znovu uvědomila, jak moc se mi ta škola líbí.

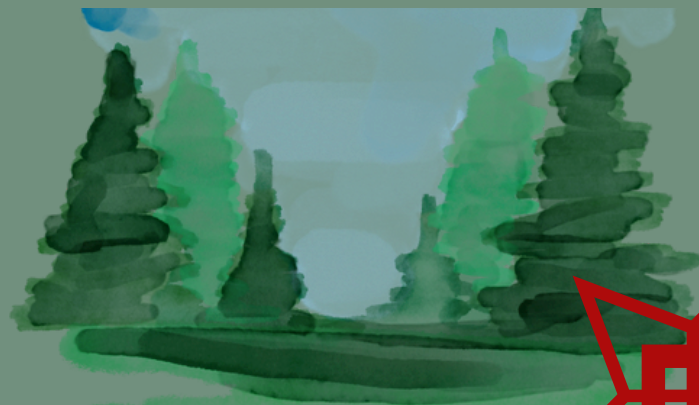

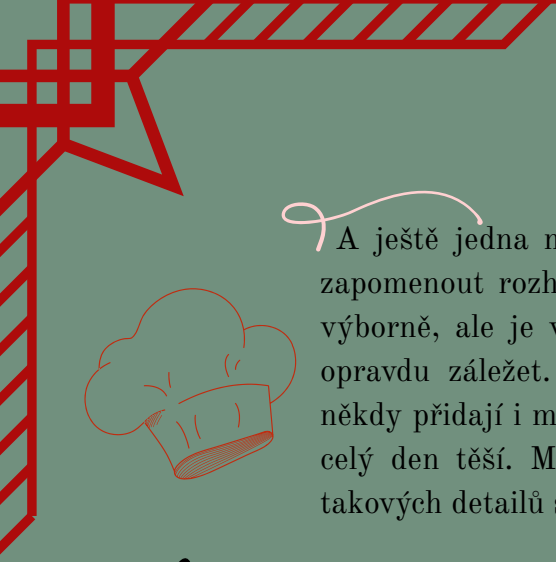
Zaujaly mě projevy vedení školy, atmosféra i to, jak o škole mluvili studenti. Všechno působilo přirozeně, upřímně a hlavně smysluplně. Po rozhovoru s panem ředitelem jsem ale pořád měla v hlavě malé „ale“. Co když si nesednu s kolektivem? Co když nezvládnou učivo? Co když zjistím, že jsem udělala další chybu? A právě tehdy přišel okamžik, za který budu asi ještě dlouho vděčná. Pan učitel Spíchal mi nabídl, že se můžu přijít podívat přímo do hodiny a strávit nějaký čas s budoucí třídou. Díky tomu jsem mohla poznat, jak to ve škole skutečně funguje.

Dodnes si pamatuju, jak jsem vešla do třídy. Neznala jsem tam vůbec nikoho. Přesto se na mě okamžitě usmálo pár lidí, dokonce i někteří zamávali a udělali všechno pro to, abych se necítila sama. Ten den jsem odcházela s jistotou, kterou jsem předtím neměla. Opadly ze mě poslední předsudky. Už jsem věděla, že jsem opravdu chci. A tak začalo vyřizování všech formalit. Nakonec všechno dobře dopadlo a já mohla po Vánocích nastoupit na přírodovědné lyceum.

První den jsem byla neskutečně nervózní. Nová škola. Nová třída. Noví učitelé. Ale zároveň jsem měla pocit, že jdu přesně tam, kam mám. Nebudu lhát. První měsíce nebyly jednoduché. Dohnat půl roku učiva znamenalo obrovské množství práce. Psala jsem aktuální testy a zároveň dopisovala ty staré. Učila jsem se nové věci a doháněla ty předchozí. Často jsem měla pocit, že se učím dvakrát tolik co ostatní. Ale ani jednou jsem svého rozhodnutí nelitovala. Protože všechno, co mi tahle škola za těch pár měsíců dala, za to stálo.

Dostali jsme se na odborné praxe do zoologické zahrady. Mohli jsme nahlédnout do míst, kam se běžný návštěvník nikdy nedostane. Viděli jsme práci se zvířaty z úplně jiné perspektivy. Zapojila jsem se i do lesní pedagogiky a měla možnost připravovat programy pro děti. Naučila a dozvěděla jsem se spoustu nových a zajímavých věcí. Přidala jsem se do redakce školního časopisu Facír. Na lesárně jsem našla přesně to, co mi předtím chybělo – možnost něco zažít, vyzkoušet si věci v praxi a být součástí školy, která studentům nabízí mnohem víc než jen sezení v lavicích a učení se.

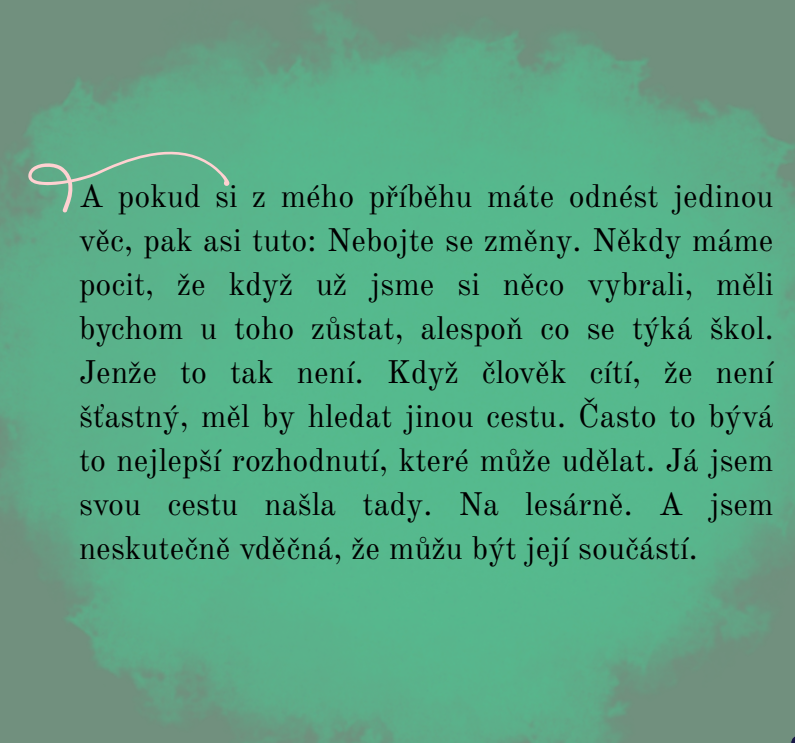

A ještě jedna malá vsuvka – školní jídelna. Na tu zapomenout rozhodně nemůžu. Nejen že se tam vaří výborně, ale je vidět, že si kuchařky dávají na jídle opravdu záležet. Často nás překvapí něčím novým, někdy přidají i malý dezert a člověk se potom na oběd celý den těší. Možná je to malý detail, ale právě z takových detailů se skládá atmosféra školy.

Dnes, když se ohlédnu zpátky, jsem ráda, že jsem přestoupila. Bylo to jedno z nejtěžších rozhodnutí, která jsem musela udělat, ale zároveň jedno z těch nejlepších. Díky němu jsem našla školu, kde se konečně cítím dobře a která mě posouvá dál.

A pokud si z mého příběhu máte odnést jedinou věc, pak asi tuto: Nebojte se změny. Někdy máme pocit, že když už jsme si něco vybrali, měli bychom u toho zůstat, alespoň co se týká škol. Jenže to tak není. Když člověk cítí, že není šťastný, měl by hledat jinou cestu. Často to bývá to nejlepší rozhodnutí, které může udělat. Já jsem svou cestu našla tady. Na lesárně. A jsem neskutečně vděčná, že můžu být její součástí.

Maturita: Byla to nakonec jen „formalita“?

Vojtěch Čížek
@vojta.cizek
4.A, lesnictví - Šéfredaktor

Když jsem před pár měsíci začal plánovat studijní harmonogram, maturita mi připadala jako hora, kterou nejde zdolat. Teď, když mám maturitu za sebou, se ohlídím zpět a říkám si: bylo to vlastně úplně jinak, než jsem čekal. Tady je můj pohled na to, jak to probíhalo a jak se z „noční můry“ stala zvládnutelná zkouška.

Praktická maturita

Praktická zkouška probíhala v ranních nebo odpoledních skupinách po pěti lidech. Každý si vytáhl číslo svého porostu – mohlo jít o školku, holinu, kulturu, probírku, prořezávku nebo obnovu.

Jak to probíhá v terénu: Jakmile máš zadání, začíná příprava. Oficiálně máš dvě hodiny, ale protože komise prochází od prvního studenta k pátému, ten poslední má na přípravu klidně čtyři i více hodin, což je obrovská výhoda.

Na místě musíš:

- **Vytyčit zkusné plochy:** Podle zadání (jedna nebo dvě) a provést na nich všechny výpočty. Tady se ukázalo, jak důležité je nešidit „komplexní příklady“, které nás provázely celý čtvrťák – ty tě připraví na praktickou zkoušku nejlépe.
- **Připravit fytoindikátory:** Sbíráš a připravuješ byliny, dřeviny, houby nebo požerky. Právě ty pak prezentuješ komisi, když k tobě dorazí.

Když dorazí komise: Prvně se představíte, začnete fytoindikátory a pak se jde do porostu. Jste postupně zkoušeni z odborných předmětů.

- **Pěstování:** Presentace tvých zkusných ploch.
- **Hospodářská úprava:** Většinou dostanete pomůcku a o té mluvíte (průměrka, mapy, tabulky).
- **Ochrana a těžba:** Otázky mířily většinou přímo na daný porost, ve kterém stojíš. Pokud ne, ptali se na něco obecného z okolí.

Důležité je vědět, že komise není nepřítel. Chtějí jen vidět, že v lese umíš logicky přemýšlet a rozumíš souvislostem.

Na celou zkoušku má komise 30 minut. Ale uteče to strašně rychle a ani si to neuvědomíš, a komise odchází.

Ústní maturita: Jak je poskládaná

Maturuješ z češtiny, matematiky/angličtiny a odborných předmětů. Povinné je pěstování lesa, k tomu si vybíráš jeden další (myšlivost, hospodářská úprava, těžba, ochrana nebo ekonomika).

Tip: Otázky dostaneš už v prvním pololetí – začni si na nich pracovat co nejdřív.
Angličtina: Pokud si uděláš certifikát (B1/B2), máš ústní i slohovku z krku a plniš jen test.

Den D: Potítko a 15 minut před komisí

Na potítku máš 20 minut (čeština/angličtina) nebo 15 minut (odborné předměty) na přípravu. Můžeš si tam napsat cokoliv a tento papír si bereš ke zkoušce jako záchranný kruh.

Průběh: Zkouška trvá 15 minut. Máš hlavní otázku a podotázku na kterou odpovídáš.

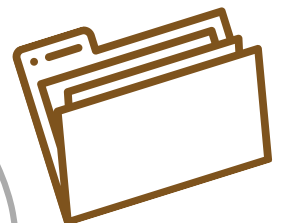
Poznávka: Součástí každého odborného předmětu je praktická poznávka (zelená u pěstování, požerky/houby u ochrany, dřeviny u těžby). Je to část kde se dá taky zabít nějaký čas, takže reálná zkouška má do 13 minut. To pak dělá 6 minut na jednu otázku.

Můj „bojový plán“: Systém, který funguje (alespoň mě)

Nechtěl jsem se nechat zahltit, takže jsem si přípravu rozdělil na jasně definované bloky. Můj rozvrh byl postavený na kombinaci učení a pravidelného opakování, díky čemuž mi informace v hlavě zůstaly.

Můj denní plán:

- 3 otázky z odborného předmětu č. 1
- 3 otázky z odborného předmětu č. 2
- 2 otázky z češtiny

Angličtinu jsem díky certifikátu úplně vynechal, což mi uvolnilo ruce pro „lesařinu“.)

Princip 2+1: Dva dny jsem jel čistě učením nových otázek. Třetí den byl vždy ve znamení opakování všeho, co jsem se za ty dva dny naučil. Tímhle systémem jsem si postupně „proklíkal“ celou maturitní látku.

Excel jako můj nejlepší přítel: Vytvořil jsem si jednoduchou tabulku, která mi dávala jasný přehled o tom, na čem jsem:

- 100% jistota: Otázky, u kterých jsem věděl, že je vytáhnu a můžu jít v klidu k tabuli.
- Střední cesta: Témata, která jsem potřeboval ještě jednou pročíst.
- Otazník: Otázky, u kterých jsem si nebyl jistý – ty jsem si v tabulce označil a vracel se k nim, dokud se neposunuly do kolonky „umím“.

Finiš před maturitou: Poslední čtyři dny před zkouškou jsem už nepsal nic nového. Jen jsem projížděl celou svou tabulku a „brousil“ všechno, co jsem už měl v hlavě. Díky tomu jsem do školy nešel s pocitem, že jsem něco zapomněl, ale s jistotou, že mám přehled o všem.

Závěrečný verdikt: Kolik tomu dáš, tolik se ti vrátí...

Můj celkový dojem? Pokud tomu dáš čas a úsilí, maturita ti to vrátí v podobě klidu. Já jsem tomu věnoval víc než dost, šel jsem do toho s pocitem, že to mám pod kontrolou, a nakonec jsem odcházel se samými jedničkami. Svaťák je opravdu dlouhý a pokud se nebudeš učit týden před maturitou a dokážeš si to rozumně rozvrhnout, není čeho se bát.

Komise nebyla „katem“, ale kolektivem, který chtěl, abychom zkouškou prošli. Pokud se na to nevykašleš, maturitu zvládneš levou zadní. Je to jen zkouška dospělosti, která ukáže, že umíš vzít odpovědnost za svou přípravu do vlastních rukou.

Chcete se zapojit do dění časopisu
Facír? Staňte se součástí naší
redakce! Napište redaktorům na
jejich sociální sítě.

@facir.clatrutnov